

GENT DEL MASNOU

BUTLLETÍ GENT DEL MASNOU 3a. època núm. 239, març 2007

PATENTS, MARQUES, DISSENYYS

Marcel·lí Curell i Suñol
Agent de la Propietat industrial

Al Masnou: Sant Felip, 31

A Barcelona:

Passeig de Gràcia, 65 bis
T. 93 487 51 66 · Fax 93 488 03 21

mail@curellsunol.es

MASNOU INA

RELLOTGERIA - JOIERIA

descomptes molt interessants

25 i 30%

Durant tot el temps de liquidació
el nostre taller de reparació
continuarà oferint el seu servei.

C/ Barcelona, 9 Tel. 93 555 07 76

NOTE

Nota'n l'estil

TALLERS MASNOU
Genís Oliveras, S.l.

Exposició i venda: Àngel Guimerà, 14.

Taller: Puerto Rico, 28

Tel. Fax: 93 540 31 57

EL MASNOU

Pintor Domènech Farré, 13-15 · **93 462 80 00** · 08320 el Masnou

Butlletí mensual de **Gent del Masnou**, associació cívico-cultural, recreativa i esportiva inscrita amb el número 7.669 al registre d'associacions de la Generalitat de Catalunya.

Equip de Redacció:

Palemó Anglès - Joan Bosch - Joan Casals - Joan Muray - Esteve Pujol

Portada: Porxada sobre la bassa de Can Teixidor

Correcció: Esteve Pujol

Disseny i muntatge: Taller de publicitat

Publicitat: 93 555 80 06

Imprimeix: Jobagraf

Tiratge: 3.500 exemplars

Paper ecològic de 90 g

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 9. Tel. 93 540 39 29. 08320 El Masnou

Adreça electrònica: gentmas@suport.org

www.gentdelmasnou.org

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

Editorial **ELS TEMPS ESTAN CANVIANT...**

Ja fa un grapat d'anys que el popular cantant americà Bob Dylan, mitjançant la seva profètica cançó "*Els temps estan canviant*" pregonava arreu del món que els temps (les coses i les persones) estaven canviant, que allò que havia estat inamovible, trontollava, que els darrers serien els primers i viceversa, que els qui guanyaven avui perdrien demà... i tota una llarga lletania que posava en evidència la fragilitat i la injustícia de les estructures socials que regien la societat dels anys cinquanta-seixanta.

Malgrat els anys transcorreguts d'ençà, les profecies i les denúncies de Bob Dylan segueixen plenament vigents i *els temps* (les coses i les persones) encara malden per seguir canviant, tot i que amb més lentitud que el somni de Dylan i el d'altres veus agosarades feia preveure.

A part de l'evidència d'aquest canvi social anomenat *els temps*, en constant evolució, un altre temps (el clima) també està canviant i, en aquest cas, però, molt més de pressa del que preveien i pregonaven algunes veus -considerades apocalíptiques- de la ciència i d'entitats compromeses amb l'ecologia. Xifres, estadístiques, gràfiques, vídeos, conferències, reunions d'alt nivell, signatura de compromisos i protocols (Kioto i ¿?????) revelen clarament que alguna cosa seriosa està passant a la casa comuna del nostre planeta terra.

Ni que sigui per proximitat, només cal fer una ullada a l'extrema suavitat del present hivern que s'està acomiadant de nosaltres que ha destarotat els cicles dels conreus i que, avar com pocs, no ens ha deixat ni neu ni pluja suficient per garantir la creixent demanda d'aigua per als propers mesos de primavera i estiu.

Hi ha qui pensa i defensa que les coses del temps són cícliques i que no cal sembrar l'alarma gratuïtament, que tot s'arranjarà per si mateix, que la natura és sàvia i potent i que ja ho resoldrà amb els seus mecanismes de compensació...; i així, mentrestant, amb el cap sota l'ala, seguim abocant al mar i a l'atmosfera totes i tones de residus sense contemplacions, seguim desforestant sense pietat les reserves verdes i explotem els recursos naturals sense aturador.

Espanya i Catalunya no en som pas una excepció i seguim incomplint, de llarg, les recomanacions i compromisos dels tractats internacionals quant a emissions de CO₂, com si la cosa no anés per a nosaltres. I així, tantes.

Si no volem restar com a tristos i impotents espectadors al bell mig d'aquesta disbauxa, alguna cosa hi devem poder fer nosaltres, la gent de la societat civil, oi?, ni que sigui gestos petits i casolans com minimitzar el consum de l'aigua, triar la brossa i dipositar-la als contenidors de reciclatge, tornar al vell costum d'ús de la bossa del pa, reaprofitar les bosses de plàstic, utilitzar més els serveis de transport públic (si la RENFE no ens desmotiva del tot), fer costat a entitats que defensen l'ecologisme, racionalitzar l'ús dels electrodomèstics i aparells de calefacció i aire condicionat i, en darrera o primera instància, fer arribar la nostra veu i disconformitat als nostres governants polítics que, al cap d'avall, són els qui han d'engegar les grans mesures de contenció.

Des de casa i, en la nostra mesura, podem fer que *els temps i el temps segueixin canviant*, per a bé.

El President

CONVOCATÒRIA ASSEMBLEA GENERAL ORDINÀRIA DE L'ANY 07

D'acord amb el que disposen els estatuts de Gent del Masnou, es convoquen les Assemblees Generals ORDINÀRIA i EXTRAORDINÀRIA per al diumenge, dia 22 d'abril del 2007, a les 12 del migdia, al local social, carrer Doctor Agell, 9.

(Informació pàgina 29)

Sumari

EDITORIAL	3
BÚSTIA OBERTA	5
ARRAN DE SÒL per Pledebuit	9
EL BARÇA EN CLAU POLÍTICA Per Joan Camps	10
AMPA Per Joan Maresma i Duran.....	12
HOMENATGE A ANTÒNIA SANJUAN per Joan Muray.....	14
TEATRE CAPITAL per R.M. Isart i M.J.R. Lucas.....	15
HISTÒRIES DE LA VILA per Joan Muray.....	18
PARLEM DE LLIBRES per P. Martí, P. Compañó, i J. Muray.....	21
LA NOSTRA MARINA Per Palemó Anglès	24
GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT per Carles Maristany	26
PERETONADES Joan Maresma i Pujadas.....	27
GENT DEL MASNOU INFORMA	29
FOTESES Per Joan Bosch	30

Dissabte, 10 de març, a les 18

a la sala d'actes de l'Edifici Centre,
carrer de Josep Pujadas Truch, 1-A,
inauguració de l'exposició i lliurament de
premis dels treballs presentats al

IV concurs de cartells de consum
“Alimentació sana, consum responsable”

A continuació
Contes per aprendre a consumir
i, tot seguit,
un berenar saludable i solidari.

Hi sou tots convidats!

Ajuntament del Masnou

Amb el suport de:

Diputació Barcelona
xarxa de municipis

BÚSTIA OBERTA

Totes les cartes adreçades a la **Bústia Oberta**, encara que es publiquin amb pseudònim o inicials, **cal que portin les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, núm. del D.N.I. i signatura**. L'extensió no excedirà de vint ratlles mecanografiades a doble espai; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les.

Gent del Masnou no es fa responsable del contingut de les cartes; seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

CARTA OBERTA AL SR. FÀBREGAS

Lloats siguin els déus! Per fi, després de 24 anys he entès el perquè de tots els meus mals i les meves recances.

Quan he llegit el butlletí publicat per "Iniciativa per Catalunya Verds", he descobert que fins al juny de 2003 vivia, com deia el poeta, en una "pobra, bruta, trista i dissortada pàtria", governada per un partit -CIU- que mai no va pensar en els seus conciutadans, sinó que es movia tan sols pels seus propis interessos i que durant un període tan llarg no havia fet cap millora a la població.

Però va arribar la màgica data del 15 de juny de 2003 en què un excels Màxim Fabregas acompanyat d'onze polítics de diferents tendències va prendre possessió del poder en aquesta desèrtica i erma terra anomenada el Masnou i que pràcticament ni tan sols existia al mapa "ICV DIXIT".

A partir d'aquell dia vaig començar a sentir-me millor i més feliç: per fi podia fer ús de tots els serveis i instal·lacions que havien aparegut DEL NO-RES I D'UN DIA PER L'ALTRE:

centres sanitaris, esportius, educatius, jardins, neteja, llars d'avis, etc.

Havíem començat el viatge

a ÍTACA i sembla ser que ja hem arribat a una ARCÀDIA feliç.

Que trista se'ns presenta la imatge d'uns polítics que, per enaltir la seva actuació, ignoren, menyspreen i tergiversen allò de bo que van fer els seus predecessors i que confonen la discreció, la prudència i la feina ben feta amb la mala gestió.

Tot i que, com ja sabem, hi ha alguns partits que s'han especialitzat a reescriure la història.

Lamento que la seva falta de talla política li impedeixi reconèixer que es va trobar amb un poble que ja estava dotat de grans infraestructures i serveis, fet que havia de permetre als futurs consistoris dur a terme noves millores socials.

Per cert, senyor Fàbregas, el seu pamflet té un "cert aire" de culte a la personalitat, que, als qui ja tenim una edat, ens porta records de tràgics règims avui ja afortunadament desapareguts a Europa.

Albert

Postdata: Dedueixo també que la llibertat d'expressió li produeix urticària, o així m'ho ha semblat en llegir la seva opinió sobre algunes publicacions locals.

SARDANES

La manifestació folklòrica catalana per excel·lència

és la sardana. Va ser prohibida per les autoritats polítiques molts anys enrere. Aquesta dansa, que agermana i aplega, ja fa molts anys que es pot ballar, però sembla ser que hi ha molta gent que a hores d'ara no se n'ha as-sabentat.

A l'Agrupació Sardanista preparem esdeveniments per al poble amb il·lusió i busquem nous al·licients. Abans es feien només audicions de sardanes; ara es fan sardanes amb concerts, amb calçots i amb arrossades. Sardanes amb més atractiu perquè la nostra dansa arribi a tota la gent del poble. També hem escollit el Casino per a aquests actes per ser un lloc idoni i emblemàtic per a la gent del poble; però arriba el gran dia i què passa?; la festa en si, un èxit, els músics han tocat de meravella, el menjar boníssim, fins i tot el temps ens va acompanyar, però.... què hi falta?

On són els sardanistes? Els qui diuen que per a les sardanes ho farien tot?

On són els qui es piquen el pit i es consideren patriotes de la nostra terra, la nostra dansa i les nostres tradicions?

Només ens fem una pregunta: Què s'ha de fer perquè la gent del poble assisteixi a aquests actes?

Als qui van estar amb nosaltres, moltes gràcies a tots per gaudir d'aquestes activitats amb nosaltres.

Als qui no hi eren, només ens resta dir-los: ens ha sabut molt de greu que no hi fóssiu, ja que us va perdre unes festes magnífiques, tant el Concert de Sant Esteve com la calçotada. Esperem que vulgueu

gaudir amb nosaltres de l'Aplec i l'arrossada.

La junta

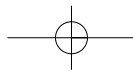
Agrupació Sardanista el Masnou

RÈPLICA I FORA

No vull amb aquesta rèplica començar un debat sobre l'espai cobert que el Masnou necessita. El que s'havia de dir ja s'ha dit tant d'un costat com de l'altre.

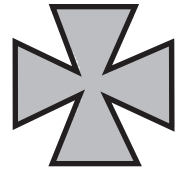
Li prenc la paraula, sr. Fàbregas, però pensí que les paraules se les endú el vent i el que s'escriu escrit queda i no oblidí que per la boca mor el peix.

De les seves magnífiques propostes sobre estudis de la qüestió, projectes de futur o pressupostos preparats n'ha quedat constància en el butlletí de Gent del Masnou del passat mes de gener i estic segur que vostè és un home de paraula; no crec, perquè no ho vull creure, que un cop passí el temps ens vulguin donar garsa per perdiu amb succedanis del que s'ha dit o justificacions i excuses de mal pagador. De moment fa més d'un mes que es va enderrocar el Mercat Vell i encara està com està. El que sí és cert és que ja no tenim l'aixopluc i les places d'aparcament que fins ara hi havia ja no hi són; els pobres veïns i vilatans que usaven l'espai ara s'han de buscar la vida, potser és perquè es comencin a acostumar que: les coses de palau a poc a poc i amb pau. Li haig de dir, però, i molt sincerament que em vaig sentir reconfortat en veure, dins de la ja desapareguda Plaça, que encara hi

FARMACÈUTICS DEL MASNOU

24 hores al seu servei

Dies en què les farmàcies del Masnou estan de guàrdia

Març 2007

1	dijous	Viayna
2	divendres	Ocata
3	dissabte	Ocata
4	diumenge	Ocata
5	dilluns	Fàbregas
6	dimarts	Riera
7	dimecres	Aymar
8	dijous	Viayna
9	divendres	Ocata
10	dissabte	Fàbregas
11	diumenge	Fàbregas
12	dilluns	Fàbregas
13	dimarts	Riera
14	dimecres	Aymar
15	dijous	Viayna
16	divendres	Ocata
17	dissabte	Viayna
18	diumenge	Viayna
19	dilluns	Fàbregas
20	dimarts	Riera
21	dimecres	Aymar
22	dijous	Viayna
23	divendres	Ocata
24	dissabte	Aymar
25	diumenge	Aymar
26	dilluns	Fàbregas
27	dimarts	Riera
28	dimecres	Aymar

29	dijous	Viayna
30	divendres	Ocata
31	dissabte	Riera

Abril 07

1	diumenge	Riera
2	dilluns	Fàbregas
3	dimarts	Riera
4	dimecres	Aymar
5	dijous	Ocata
6	divendres	Ocata
7	dissabte	Ocata
8	diumenge	Ocata
9	dilluns	Ocata
10	dimarts	Fàbregas
11	dimecres	Aymar
12	dijous	Viayna
13	divendres	Riera
14	dissabte	Fàbregas
15	diumenge	Fàbregas
16	dilluns	Fàbregas
17	dimarts	Riera
18	dimecres	Aymar

Setmana Santa

AYMAR (Maricel)	Almeria, 14	Tel. 93 555 03 81
FÀBREGAS	Navarra, 68	Tel. 93 555 19 79
OCATA	St. Domènec, 1	Tel. 93 555 33 08
RIERA	J.Llimona, 22 (Enfront C.Nàutic)	Tel. 93 555 08 55
VIAYNA (M.J.Cardona)	Prat de la Riba, 23	Tel. 93 555 04 03

Els serveis de guàrdia són de 9 del matí a 9 del matí
El dissabte a la tarda està oberta només la farmàcia de guàrdia

restaven senceres les estructures que aguantaven tota la coberta, –potser les volen reutilitzar, vaig preguntar-me. Això sí que seria, com diuen alguns, tot un “puntazo”.

Atentament

Lluís Valls i Mari

ELS ARBRES DEL CAMÍ RAL

Al vostre butlletí del passat mes de febrer, l'article “Arran de sòl” comentava la manca d'arbres del nostre Camí Ral, i el vaig trobar molt encertat, tal com jo mateix havia escrit en anteriors ocasions, ja que a la canícula fa falta la seva ombra protectora.

A més, tal com ja havia dit, que, pel que es veu, els responsables del seu manteniment tenen una veritable obsessió per la seva poda, tanta que hi ha anys que pràcticament els deixen coronats, fet que provoca que els pocs que hi ha, quasi no facin ombra.

Per comprovar això, només cal fixar-se en els d'altres poblacions on, o no els poden gens, o només en treuen les branques seques o que puguin causar problemes.

Pels dies que vaig llegir l'esmentat article, hi havia una carta a la secció de bústia d'un diari, una carta on el comunicant feia el comentari que aquesta poda tan pronunciada era la causa, en part, de la malura que pateixen. Deia que la poda excessiva dels plàtans els produeix fortes ferides que ja no cicatrizen, cosa que afavoreix la producció de floridures, verdets, etc. I que per això se'ls fan els fongs i el mildiu quan arriba a la

calor.

Aquesta malaltia que pateixen els nostres arbres, segons esmenta el comunicant, emeten fragments i espores altament al·lèrgics que poden repercutir en la salut dels més febles, com la gent gran i les criatures. Que per això augmenten les malalties al·lèrgiques de la població. També he trobat, en un extens article sobre arbres, una menció de la malaltia dels plàtans, aquí s'hi refereix com al fong anomenat xancre, i també comenta la poda excessiva que dona lloc a les podridures causants dels fongs.

I finalment, en una altra notícia de premsa, aquesta fa referència als plàtans de la riera de Teià, dins la població, els quals han merescut, per la seva ufana, el títol de “la millor arbreda urbana de la comarca” que els ha concedit el Consell Comarcal del Maresme. Tot un exemple, ben a prop, a seguir. Per tant, agrairia als responsables municipals que, tant pel que fa a la manca d'arbres, com al que esmentaven les cartes i articles sobre la malura dels nostres plàtans, en prengueu nota i poseu fil a l'agulla. Aniria bé per a la salut de tothom i es podria gaudir d'una bona fresca, sobretot ara que els catastrofistes ens auguren unes terribles plagues bíbliques.

Joan

NO DEFALLIU, SISPLAU

Sr. President,
El passat diumenge 18 de febrer, al pati del Casino de la nostra població es va fer una magnífica audició de

sardanes amb la cobla Genisenca, la III ballada del calçot i la I trobada d'Acordionistes del Pirineu, tot plegat molt encertat per gaudir tot el dia de variades activitats.

Per això volem donar les gràcies i felicitar, molt sincerament, l'Agrupació Sardanista El Masnou i totes les persones que han treballat per realitzar aquesta festa ja que sense el seu esforç no hauríem gaudit d'una trobada tan entranyable i alhora tan plena de simbologia a casa nostra.

Pensem, també, que la millor manera que tenim d'agrair la tasca que realitzen d'una manera tan altruista aquestes persones és, com a mínim, col·laborar-hi amb la nostra participació (ja que l'assistència de públic masnoví en aquests actes va ser minsa) per així tots plegats donar el reconeixement que es mereix la sardana, patrimoni de la cultura catalana.

Gràcies Agrupació Sardanista! Endavant amb la vostra feina i entusiasme per poder continuar gaudint d'un repertori tan variat com ens teniu acostumat.

**A. Mateu, F. Alemany,
J. Riera i C. Font**

A PILAR CASADESÚS. PER MOLTS ANYS, MARE PILAR !!!

Has fet 80 anys i encara balles sardanes sense parar.

Fas honor a la lletra de “La sardana de les monges” d'Àngel Guimerà ja que les sardanes “arriben fins al teu cor; no les balles poru-

ga sinó dolçament i com l'abadessa sempre ens dius amb veu bondadosa: BALLEU, BALLEU”

Et desitgem que puguis gaudir molts anys més participant a totes les ballades tal com fas sempre.

A.M.

CARRER MESTRES VILLÀ

El problema del carrer Mestres Villà va començar quan es va canviar el cantó del carrer on aparcaven els cotxes. Des d'aquell moment els cotxes estacionen contínuament damunt de la vorera “lliure”, fins i tot a la nit. Això només seria una anècdota si no fos perquè les cases del carrer Sant Felip s'endinsen per sota del carrer Mestres Villà, de manera que la vorera presenta molts buits a sota.

Quan es buiden els contenidors que hi ha davant de la placeta d'Ocata, la casa de sota se'n ressent i tremola. A més, aquests contenidors envaeixen part de la calçada i l'han convertida en un coll d'ampolla; segons com aparquen els cotxes, els camions es veuen obligats a pujar a la vorera per fer maniobres.

El resultat és que la vorera i la calçada pateixen contínuament els atacs de cotxes i camions. Com que són buides per sota, podria haver-hi perill d'ensorrament. I, per acabar-ho d'adobar, per sota de la vorera, molt a prop de la superfície, hi passen tres conduccions d'aigua i la del gas. Des que es va fer el canvi ja s'han rebentat tres vegades i hem patit un ensorrament de la vorera. Vam anar a la policia i

se'ns van treure de sobre enviant-nos a l'Ajuntament. Fa tres mesos que vam presentar les instàncies corresponents a l'Ajuntament, però com que tenen tanta feina encara no ens han contestat.

Valldeperas

UNA MORT EVITABLE? JO CREC QUE SÍ

És irònic que una de les persones que ha lluitat perquè no hi hagi més morts a la N-II al seu pas pel Maresme sigui la mateixa N-II la que se li endugui la vida. Després de la indignació que em va representar la mort de Jaume Batlle (alcalde de Premià de Mar) en accident de trànsit a l'N-II i en el seu municipi, vaig pensar que aquesta i les altres morts que hi ha hagut, però també les que hi haurà, són evitables. La carretera N-II al seu pas pel Baix Maresme hauria d'estar clausurada, ja que és una arma de matar persones i fins ara ningú no ha pres cap mesura perquè això no passi. Després de la mort d'en Jaume s'han aixecat, una altra vegada, veus en contra d'aquesta carretera i s'ha fet una reunió urgent entre els alcaldes del Baix Maresme, Trànsit i Foment, i diuen que prendran unes mesures urgents per pacificar la carretera, fer rotondes (que ja estaven previstes), canviar la senyalització perquè no hi hagi confusió (fins ara no se n'havien adonat?), fer acomplir la velocitat màxima permesa (què han estat fent fins ara?), posar més radars (serà la mesura que al final quedarà, ja que és recaptatòria), que els mossos tinguin més presència (on eren fins ara?)... entre d'altres. És trist que no han servit de res les reivindicacions i denúncies que hem fet les plataformes (tant la del Masnou com la de Premià de Mar), també els consistoris dels municipis afectats, fins i tot les recomanacions del Consell Comarcal; però el més trist és que d'ara en endavant tampoc no es pren cap mesura per tal d'evitar més morts. Els acords als quals s'arriba no deixen de ser pedaços en una carretera que està fent funció de via ràpida sense tenir cap mesura de seguretat adequada; l'única alternativa real, si es volen evitar més morts, és la gratuïtat immediata de l'autopista, ja que l'opció de fer una via paral·lela pot trigar molts anys, i en el decurs aquests encara es poden produir molts accidents. El que s'ha de reivindicar d'immediat és que tots els diners que ha deixat d'invertir el Ministeri de Foment, en més de 40 anys, i els que ara vol invertir en pedaços, serveixin per rescatar el peatge. En sap molt greu que la mort d'en Jaume només serà un número més en les estadístiques que a finals d'any, els senyors responsables de gestionar tot això ens tiraran en cara fent-nos un discurs dient que si fóssim més bons i complíssim les normes això

no passaria; dit d'una altra manera, ens tracten d'assassins i de responsables de totes aquestes morts, però la meua pregunta és: Qui permet que hi hagi una carretera que passa pel mig dels pobles i no té cap mesura de seguretat? Qui permet que hi hagi persones que sobrepassin les normes? Qui permet que després de quasi 40 anys encara hi hagi l'autopista de peatge sense cap alternativa gratuïta, ràpida i segura? Qui està perdent el temps a repetir estudis inútils, quan estan fets fa més de 20 anys? Qui és el responsable de no escoltar les reclamacions de les plataformes, consistoris municipals i Consell Comarcal?

Convido a passar cada dia, com a conductor o com a vianant, per la N-II al seu pas pel Maresme, el Rei, el President del Govern espanyol, el cap de l'oposició, els ministres, el president de la Generalitat, els consellers i si cal el Papa, ja que si és un d'ells el qui perdi la vida en aquesta carretera assassina, de ben segur que la solució serà immediata.

Per desgràcia cap d'ells no en serà víctima i ens tocarà a algun de nosaltres; però, mentre s'ho pensen i prenen la decisió, us demanaria... sigueu prudents, ja que la vida que ens hi juguem és la nostra, no la d'ells.

Pere Compañó i Fibla

President de la Plataforma Cívica el Masnou 21

Curs Bàsic de FOTOGRAFIA

Héctor Zampaglione
(a.F.I.A.P.)

- Curs teòric i pràctic:
-Nivell bàsic i avançat
- Classes individuals i col·lectives:
-Màxim quatre persones
- Durada tres mesos:
-Clase setmanal de 2 hores.
- Inici, dia i hora a convenir.

Informació i inscripció:

679 06 72 29 – 93 555 96 28

www.ectorzampaglione.com

Quan llegireu aquesta columna estareu a uns dos mesos i mig aproximadament d'unes eleccions, aquestes municipals, i els diversos partits, amb els seus caps al davant i tota la patuleia que els segueix, hauran posat en marxa la campanya, que en diran preelectoral, però que en realitat, ara, a tres mesos i mig, ja està en funcionament. Ja estan fent coses, com en dieu, de cara a la galeria.

D'ara i fins a les dotze de la nit de l'avantvigília electoral, o sigui aquell dia que en diuen de reflexió, no pararan de menjar-vos el coco.

I a mi, que ja sabeu que sóc generós de mena, especialment quan es tracta de donar consells, criticar, *despotricar*, etc., coses fàcils i gratuïtes, doncs els en vull donar, als polítics i a la seva colla, a tota aquella munió de gent que els prepara escrits, que pensa per ells, etc., com quedar millor amb els possibles votants, tot i que a l'endemà de les eleccions tot allò sigui, si està escrit, paper mullat i, si ho van dir, aquelles paraules el vent se les endugué, un consell, que ja sé que no faran, perquè, a més de ser un ca que no vota, no pertanyo a cap col·lectiu conflictiu, que, pel que es veu, són els únics que els preocupen, i això que aquesta mena de gent, a més de passar de votar, també ho fan de pagar, cosa que no entenc, doncs, per què els cauen tan bé.

Bé, al que anava, al consell, que, seguint la línia del del mes passat, on demanava més arbres per al Camí Ral, també va pel mateix indret, l'únic pràcticament que tenim per passejar, i aquí rau el problema, que l'hem de compartir. Jo havia pensat que, si el Camí Ral té uns quatre metres aproximadament, doncs que el podrien dividir en una mena de pistes separades per una barana o paret, i assignar-les a cada "col·lectiu" que hi transita, així no es farien nosa l'un a l'altre; i, a més, no hi hauria perill de ser atropellat per cap andròmina amb rodes ni trepitjat, i a voltes, caure per cap *tifa* de gos d'amo marrà.

L'amplada d'aquestes pistes hauria de ser calculada segons el nombre de persones, "persones" sobre andròmines, quissos d'amo net o marrà, que habitualment circula pel passeig.

Jo penso que, pel que he vist, hi circulen més persones que la resta de "col·lectius" i, per tant, dels quatre metres d'amplada del Camí Ral, dos haurien de correspondre als vianants i, dels dos restants, un per als qui van sobre rodes i un per als qui van amb ca. Aquí, com que l'amplada no dóna per gaire, aquesta pista l'haurien de compartir amos nets i amos bruts acompanyats per les seves respectives mascotes.

Bé, jo ja he descarregat. Ara, a veure si hi ha sort. Si n'hi hagués, potser el polític que ho hagi aconseguit sigui més votat a la propera contesa electoral.

Apa, bup, bup.

IV PASSEJADA POPULAR DEL MASNOU A TEIÀ

**Dia 18 de març del 2007
a les 9 del matí. Sortida de la
Plaça Marcel·lina Monteys
(Plaça dels Cavallets)**

Sortirem de la plaça dels Cavallets i anirem a cercar el passeig Marítim en direcció a Mataró fins a la desembocadura al mar de la reira de Teià. En aquest lloc hi ha el monòlit que indica el final del traçat del Meridià Verd per terra ferma. El recorregut d'aquest meridià s'inicia a Dunkerque, en terres franceses, i entra a Catalunya pel coll de Pal fins a la platja d'Ocata.

La passejada ens portarà fins a Teià a través d'una carretera nova, paral·lela al llit de la riera. A l'entrada del poble farem una parada per recuperar forces amb un bon esmorzar.

La visita al poble es farà dintre d'una petita ruta establerta que inclou, cases, carrers i places.

La sortida té un total de 6 km entre anar i tornar i és de molt fàcil caminar; pràcticament tot per esfaltat i amb un desnivell de 100 m.

La durada aproximada és de tres hores i mitja. Cal portar bon calçat, una gorra, aigua i un grapat de bon humor per poder gaudir de la passejada.

- Visita guiada al poble de Teià
- Esmorzar a càrrec de l'organització

Ho organitza:

**Amics i Antics Escoltes
del Masnou**

amb el suport de:

EL BARÇA EN CLAU POLÍTICA

per Joan Camps i Ortiz

Inicio aquest article confiant que el títol que he escollit em portarà a algun lloc. Confesso que sóc un aficionat al futbol de saló, un fanàtic del Barça, que només veig els partits per la tele. Quan, el partit, el donen cap al vespre el segueixo a la cuina tot fent-me sopar i, moltes segones parts, conti-nuo veient-les al llit, a vegades mig somiós a punt d'adormir-me. No vaig estar mai en el Camp de les Corts ni tampoc a l'estadi del Camp Nou. La raó principal és perquè tinc fòbia a les multituds, tampoc no m'agrada sentir crits i menys escoltar les tres o més versions de cada jugada dels nombrosos experts que van al camp. D'altra banda, les magnífiques rea-litzacions que assoleixen les transmissions dels partits per la televisió, traient-li el so superen llargament la millor butaca que pugui haver-hi al Camp Nou. Crec que anar al camp de futbol per veure els gladiadors de la pilota és cosa del segle passat, ja que només serveix per crear aglomeracions al transport públic, atrafegar el trànsit de cotxes i malbaratar benzina, cosa que és una de les causes principals de la contaminació.

Hi ha tres dèries que a la meua edat, 70 anys, encara no he arribat a dominar: l'una és òbviament l'impuls sexual, vull dir, en el sentit més primari. L'altra, com haureu comprovat pel que escric en aquestes pàgines de la Gent del Masnou, és l'obsessió que tinc, gairebé malaltissa, que em fa desitjar que, d'una vegada i per sempre, Catalunya sigui una nació sobirana. Finalment em queda la intolerància insuperable que visc cada vegada que el Barça empata o perd. També m'avorreix quan juga malament, però si hagués de triar entre perdre jugant bé o guanyar per xamba jugant malament, no sé amb què em quedaria. Bé, en honor a la sinceritat, sí que ho sé! però es tan indecent el meu desig que em fa vergonya dir-lo i encara més donar-ne fe

per escrit.

A vegades penso que hauria de demanar ajut per superar aquesta falta de seny, qualitat que m'agradaria tenir i presumir-ne orgullós com feien els nostres avis, però em temo que, si vaig al psicòleg de la Seguretat Social, segur que se'm traurà de sobre o em posarà a una llarga llista d'espera, desitjant no haver-me de visitar mai. És clar que podria gastar els meus estalvis i anar a la visita privada d'algun famós psiquiatre. Però aleshores penso que em convertiria en un client necessari per a ell, mentre jo tingüés estalvis, és clar! No vull imaginar que l'especialista pugui ser un digne professional només interessat a voler curar-me, ja que aleshores el meu escepticisme paranoic em faria entrar en un altre estadi de dubtes encara més greu. Vés a saber!, i si el metge és impotent, dels qui no volen parlar en català i és del Real Madrid? Segur que sota aquestes condicions, amb tantes col·lisions d'interessos, no es guanyaria la meua confiança. Davant d'aquesta probabilitat, millor que em dediqui a fer meditació transcendental intentant així apaivagar els efectes negatius d'aquestes tres patologies.

Pel que fa a l'aspecte sexual, un dia hi dedicaré un article sencer, ben

col·loquial, que tothom m'entengui, el compregui i, si és de la meua corda, també el gaudeixi. Del meu catalanisme radical i exacerbant, qui m'hagi seguit en aquestes pàgines ja haurà comprovat que ja ho he dit gairebé tot, només em queda fer ús del dret a l'espeternecc o expressar la meua frustració davant la inutilitat dels meus clams per una Catalunya sobirana que, amb el govern que tenim i al pas que anem, si sóc rea-llista: tururut! Però, potser la millor teràpia sigui anticipar el meu tractament i curar-me primer de tot de la dèria que tinc pel Barça. Sospito que el patiment que passo cada setmana pel Barça és la causa de les altres dues esquizofrènies? No deu ser el meu inconformisme intolerant davant de cada partit que fa que em reboti contra el bon Federico Jiménez Losantos, que cada matí des de la beneïta COPE fa sentir-me culpable de desfer Espanya i reduir a cendres el règim constitucional? No dec ser un malalt de la fornicació per no voler afrontar la realitat i admetre amb humilitat que el Barça, tot i sent molt més que un club, pot perdre la Lliga, la Copa i fins i tot la Champions? Perquè, a veure!, què té el Barça d'especial que no tingui el Real Madrid?

Alguna cosa diferent sí que és evident. En principi, cap barcelonista autèntic no aniria amb la bandera espanyola al camp per animar el Barça, ni cap real-madridista, per molt català que fos, gosaria anar a animar el Real Madrid onejant les quatre barres catalanes. Què vol dir això? Doncs que el futbol és un element alienant, part de la instrumentació política. Fixeu-vos en el camp del València, on altre dia es volien menjar l'Oleguer cru.

I si ens ho preguntem en una altra direcció: Què té la política que no tingui el futbol?

Des d'aquesta perspectiva, la cosa està més igualada. Els partits polítics i als clubs de futbol s'han estructurat en democràcies orgàniques, de manera que sempre manin els mateixos. Els clubs de futbol són presidits sempre per un multimilionari, mentre que els partits polítics són presidits per aquells que aspiren a viure com multimilionaris. Només cal veure com a la llotja del Barça, també a la del Real Madrid, els polítics s'hi maten per estar-hi i, saltant-se el protocol a la torera, els presidents de club de futbol comparteixen seient, d'igual a igual, amb presidents de parlaments, generalitats o governs autonòmics.

Observada aquesta semblança, també hi veig aspectes contradictoris en la política respecte al futbol. En els partits de futbol, les directives no baixen al camp, es limiten a contractar mercenaris de la pilota a preus astronòmics, quants més millor, per

tenir-ne disponibles onze al camp i la resta, més del doble, a la banqueta. Els partits polítics són més exagerats quant a fitxatges, per això és tan cara la nòmina; però, en lloc de fer-los jugar, els fan estar tots callats a la banqueta sense dir res i són el directius els qui baixen al camp amb l'afany de lluir-se i fer gols, sobretot si hi ha la TV filmant. Per exemple CiU té 48 jugadors i el Mas és l'únic que sua la camiseta i des que va fer l'1 a 0 a la Moncloa contra el Tripartit, no ha parat de rebre gols en camp propi, si no s'espavila baixarà a segona divisió. El més goleador de tots, de moment és en Montilla, però, és clar!, té 37 jugadors del PSC més els 21 d'ERC i els 14 d'ICV, que només li diuen Senyor! Sí SENYOR! El Monti sí que és un crac i al pas que va guanyarà la Lliga, la Copa del Rei i la *Champions* sense baixar de l'autocar. Ja sé que raonaments tan transcendents com aquests són decebedors

i que filosofant així puc acabar més malalt del que estava en començar aquesta pàgina. Necessito un repòs de la ment, ja que, si segueixo obcecant-me que, sigui com sigui, sempre guanyi el Barça, cada dia estaré més dement i, si confio que la multitud de fitxatges de banqueta i els *superstars* del Polònia puguin assolir la sobirania de Catalunya, aleshores, per il·lús, mereixeré que em tanquin amb camisa de força en un manicomi dels d'abans.

Sabeu què? Des d'ara em deixaré de bajanades i, encara que sigui pecat, encara que comporti riscos de paternitat irresponsable, encara que estigui sota l'amenaça de la SIDA, em concentraré en aquesta dèria tan plaent que és el sexe. Al cap i a la fi, encara que fornicar sigui de les tres meves malalties, la pitjor i la més perniciosa, segur que amb l'edat se'm guarirà sola, m'estalviaré fer cua a la llista d'espera de la Seguretat Social i no em caldrà prendre cap medecina.

AMPA

Per Joan Maresma Duran

Segons el D.R.A.E, la paraula *hampa* està definida d'aquesta manera: **1. f. Conjunto de maleantes que, unidos en una especie de sociedad, cometían robos y otros delitos, y usaban un lenguaje particular, llamado jergón o germanía.** // **2. f. Vida de las gentes holgazanas y maleantes.** // **3. f. Gente que lleva esta vida.** // **4. f. Submundo del delito.**

En més o menys aquesta definició vaig pensar quan vaig escoltar aquesta paraula a casa de la meva cosina en arribar al poble i a casa d'en Xavi i la Belén poc abans de tornar a Rio, durant aquestes vacances de Nadal. La meva cosina em van explicar el que volia dir: "Associació de Mares i Pares d'Alumnes". Sempre que he tornat a la vila, em sorprenen aspectes de la vida a la península. Potser és que jo tinc una visió idealitzada, de temps pretèrits i em deixa bocabadat la imbecil·litat d'algunes coses i la deixadesa d'altres. Vivim en un món massa políticament correcte i sembla ser que algunes paraules no es poden dir (*vell*, per exemple) o alguns conceptes són anomenats *sexistes*. No diré pas que la discriminació de la dona no existeixi, però em fa l'efecte que s'està barrejant la gimnàsia amb la magnèsia... és allò de *nens i nenes, catalans i catalanes, parlamentaris i parlamentàries*... Si li preguntés a la meva germana com estan els seus fills, em referiria a l'Arnau i a l'Alina, i mai no preguntaria *Com està el teu fill? I la teva filla?* La llengua és, gairebé sempre, economia... El mateix podem dir amb *pares*. Si pregunto a la meva germana *què fan els pares* em refereixo al pare i a la mare, oi? M'agradava més quan estudiava als *hermanos* de La Salle o a l'Institut de la vila, on solament existia l'APA i no hi havia malentesos o ambigüitats a nivell oral...

Em va sorprendre també la condes-

cedència amb els anomenats *okupes*, joves sense cap tipus de responsabilitat –i penso que a la vida un ha de ser responsable en el que diu i en el que fa– i que *okupen* cases que no són seves i que no paguen ni aigua ni llum... i, el que és més gros, una *cantamañanas* amb cotxe oficial i que treballa a l'ajuntament de Barcelona declara que "els recolzo i jo també sóc antisistema" guanyant uns 100.000 euros anuals... Per acabar-ho d'adobar, el meravellós govern autonòmic estudia una taxa de 9 euros al dia... –no sé com deu pintar a hores d'ara aquest estudi– per als pisos desocupats Ai, ai, ai, i no s'hagués pogut fer abans un estudi amb terrenys destinats per a pisos de protecció oficial a totes les poblacions de Catalunya? És clar que això no donaria diners... Després d'haver edificat gairebé tot el sòl, de pisos a preus astronòmics, de sous de misèria (no sé encara quin és el sou mitjà a l'Estat i ho vaig preguntar molts cops; 1.600 /mensuals?) el tripartit surt amb aquesta proposta totalment estalinista?

Llegeixo al diari que el senyor amb grans bigotis i que no sé quin càrrec té a la Generalitat vol que els estu-

dants aprenguin una quarta llengua; és a dir, català, castellà, anglès i una altra... Jo vaig veure el quadern del meu nebot –escola privada– i el seu nivell de castellà és de pa sucat amb oli. No és, però, l'únic cas que he vist –quan jo tenia 14 anys asseguro que ho feia molt millor– i no vull ni saber el seu nivell d'anglès... Em sembla excel·lent que es potenciï el català i que es faci servir. Però també s'ha de saber castellà, anglès (ambdues bé) i, si n'hi ha una altra, molt millor. És com dir que el català és la llengua més bonica sense conèixer cap altra llengua! A més, no són les hores dedicades a la primària o a l'ESO sinó el que es fa durant aquestes hores i la responsabilitat de cada estudiant...

Ja per acabar amb la crítica, la Maria Teresa –una veïna– va caure amb tanta mala sort que es va trencar el fèmur darrere l'església dies abans de Nadal; li pot passar a qualsevol, cert. El que em sembla inadmissible és que la pobra senyora estigués tres dies a Can Ruti amb el fèmur trencat abans de ser operada!

Sé que aquestes línies poden tenir certa dosi de mala llet. Sóc conscient que visc a Brasil, que és el tercer

món, que no hi ha sanitat ni educació pública i que aquest país té molts problemes. Sóc conscient –no obstant– que m'intenten vendre una Europa que considero que no ho és i que l'estat del benestar, del qual ens parlen, no existeix o no és tan bo com el pinten.

Tot el que hi ha aquí em sembla important. Em va semblar molt més important haver-me retrobat amb els pares, amb les germanes, amb els oncles i la tia, amb els nebots, amb els cosins i els seus fills, amb els amics de fa temps. Tothom em va

acollir amb els braços oberts i tothom va tenir detalls ben bonics amb mi i amb la Talita. Volia agrair a tots la rebuda. Demano també perdó per no haver vist a tothom que volia veure i el poc temps que he estat amb algú. És una llàstima, una llàstima que tot vagi massa de pressa, tot massa poc transparent, ni segur, ni descomptat. Els pares, els oncles, la tia, que cada any són més vellets ("temps afegit", "temps de descompte"; mon pare *dixit*) que em transporten a una infantesa que ja no existeix i que és un error veure-la idealitzada, com idealit-

zar el Masnou dels meus 20 anys i intentar comparar-lo amb el Masnou d'ara. De totes maneres m'agrada escoltar-los, escoltar "la joventut del Masnou", com els anomena la Chantal, la filla de la meva cosina, sortir amb els meus pares, amb tots plegats, escoltar el que expliquen, els seus records, les seves històries que desapareixeran com tot s'esborra i que jo no podré explicar a ningú, o només a la Talita en un país llunyà i li faltaran referències. El que va ser ja no és, tot i que es queden aquí, amb mi, per sempre.

"Voluntaris a prop teu"

Som el nou grup de la Gent del Masnou amb ganes d'apropar-nos a qui ho necessiti.

Anima't i fes-te'n voluntari i junts farem una bona feina i en gaudirem tots plegats.

TRUCA'NS: sabem que en tens ganes. No t'ho pensis

93 540 39 29

 GENT DEL MASNOU

 GENT DEL MASNOU

CONVOCATÒRIA DE LES ASSEMBLEES GENERALS ORDINÀRIA I EXTRAORDINÀRIA DE L'ANY 2007

Diumenge, dia 22 d'abril de 2007, a les 12 del migdia, al local social, c/. Doctor Agell, 9.

(Informació pàg. 29)

Crònica

Homenatge a ANTÒNIA SANJUAN

“Antoñita Rúsel”

Per Joan Muray
Vocal de Cultura

El passat 30 de gener, l'associació cultural EL COR DE L'ART, dins el seu 9è aniversari, va celebrar una vetllada artística als locals de la Casa del Mar, a Barcelona, en homenatge a la cantant “masnovina” Antònia Sanjuan, que dels anys quaranta als seixanta del segle passat es féu popular com a cantant amb el nom artístic d'“Antoñita Rúsel”.

El 1943 havia guanyat un concurs de cant a Ràdio Barcelona que li va obrir el món de la cançó. Començà la seva carrera amb el nom de *Lina Dalvy*, després va formar part del conjunt “Hermanas Rusell”. A l'any 1945 va ser la cantant de l'orquestra “Club Trébol”, amb el nom ja definitiu d'Antoñita Rúsel, per després incorporar-se a la Companyia Scala de Berlín, dedicada a la lírica-còmica, fent una *tournee* per tot l'estat.

Fins al 1948, quan es va casar amb el pintor masnoví Alexandre Villà, va fer diverses actuacions. En aquest any fa actuacions en sales de festa madrilenyes i el 1955 ho fa a Sevilla. Del 1958 al 1962, quan es retira definitivament, actua als espectacles de Ricardo Ardèvol arreu de les Festes Majors de Catalunya.

La seva veu va arribar, a més, a tot el món, mercès a la pel·lícula *Canciones para después de una guerra*, on interpretava la seva famosa cançó *Mi casita de papel*.

L'homenatge fou apadrinat per diversos famosos vinculats al món de la cançó, com Josep Guardiola, Rudy Ventura i Frank Dubé, els quals junt amb l'homenatjada cantaren *Mi casita de papel*, la cançó més cèlebre del seu repertori.

Al mateix acte, on va assistir una nombrosa representació masnovina (més de vuitanta persones), hi intervingueren altres artistes de l'època, com Núria Inglés (cupletista), Waleska (cançó

moderna), The Darwing (atracció acrobàtica), alhora que es recordaren els gran èxits de Sebastián Albalat i el seu trio vocal *Hermanas Rusell*. L'acte fou presentat pel popular locutor Ricardo Ardèvol.

L'associació El Cor de l'Art va oferir a Antònia Sanjuan, com a recordatori de l'homenatge, un pergamí degudament emmarcat, i l'Ajuntament del Masnou,

que també es va sumar a l'acte, va oferir-li un placa commemorativa en nom del consistori, que li fou entregada per l'alcalde, Sr. Gisbert.

Des d'aquestes pàgines del butlletí de Gent del Masnou, també ens volem afegir a l'homenatge merescut a la nostra convilatana.

Felicitats, “Antoñita”!

El dia de l'homenatge, cantant amb Josep Guardiola i Rudy Ventura

Teatre capital

Per Rosa M. ISART
Ma Josep R. LUCAS

(La cartellera barcelonina)

Savis a cost pràcticament zero

Mes del **Brossa Espai Escènic** i de la plataforma teatral convidada allí, AREAtangent. Imprescindible, senyors, per passar una bona estona i descongestionar-se amb el riure, desplaçar-se al carrer Allada Vermell, 13 (talla pràcticament amb el carrer Princesa, recordeu: zona Via Laietana) perquè del 8 al 18 de març hi actua l'esplèndid còmic reflexiu **Diego Anido** que ens presenta *El Alemán*, un treball actoral i físic espantant.

Del 9 al 24 de març se celebra per primer cop el **Festival LP** (Festival de Dansa ...o No) -organitzat des del col·lectiu de dansa independent de Barcelona **La Porta**- a diversos espais de la ciutat: bàsicament al **CCCB** i al **Mercat de les Flors** però també a **La Poderosa** i a **La Caldera** (www.laportabcn.com, www.lacaldera.info). Inclou obres escèniques, instal·lacions, accions, projeccions i conferències. El 10 de març, per exemple, al CCCB (www.cccb.org), la coreògrafa Sònia Gómez ens oferirà a les 20 h. la conferència-acció *Experiències con un desconocido* o bé el Mercat (www.mercatflors.org) acollirà la instal·lació-performance *Patent Human Energy* de Kris Verdonck (19 h.). Els actes són gratuïts excepte els que es porten a terme al Mercat de les Flors.

El 28, 29 i 30 de març la companyia **Conservas** presenta *Realidades avanzadas*, una nova producció de l'any 2007, a un espai no habitual dintre del circuit teatral: a **l'Aula Magna de Filosofia**, al nou edifici del carrer **Montalegre núm. 6**, que acull les Facultats de Filosofia i per altra banda de Geografia i Història (entrada gratuïta, a les 20 h.). Ho teniu fàcil per arri-bar-hi: des del carrer Pelai agafeu el carrer que talla (Gravina) i busqueu el Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (CCCB). La Facultat està just a la vorera del davant. En tot cas a la web trobareu el mapa de com accedir-hi (www.ub.edu/filosofia). El muntatge, dirigit per Simona Levi i Marc Sempere, en la línia d'anteriors muntatges, toca els temes polítics i el compromís i les causes socials i introdueix amb força el tema de les immobiliàries i la propietat privada. S'empren els *motion graphics*, realització videogràfica i/o informàtica especialitzada en el desenvolupament de sistemes telemàtics de participació democràtica -ens informen. Vegeu: www.conservas.tk/R_A.html. I acabem el mes altre cop al **Brossa Espai Escènic** (www.espaiabrossa.com): del 22 de març a l'1 d'abril la **companyia Las Perras** (Marta Betriu i Míriam Escurriola) demostra que amb poc mitjans pot forjar-se un ben bo espectacle, cínic, crític, desengripador.

Façana de les facultats de filosofia, geografia i història

Foto de Ma. Josep R. Lucas

Diego Anido

Fe d'errates

L'autor de la fotografia que apareixia el passat mes de febrer no era Jordi Salinas sinó **Ma. Josep R. Lucas**. En demanem disculpes a l'autora.

FRUITES I VERDURES

Mercat Municipal

MARIA ROSA

Comandes a domicili
Collita pròpia

93 540 03 52

Mercat Municipal

LEONOR MULERO

LLEGUMS CUITS
FRUITES SEQUES
APERITIVS

93 540 39 38

Mercat Municipal 93 540 12 39

ANNA
Rosa Mari

Et convidem a visitar-nos a: www.carnisseriaanna.com

Mercat Municipal

EL MASNOU

93 540 41 96 · 93 540 16 80

Vella de set peus o

Vella Quaresma

Figura de cartó retallat de sa Jaia Serrada de Menorca, 1910

(Col·lecció de Joan Amades)

Figura col·leccionable

12è any

16 És una gentilesa dels

comerciants

que s'anuncien

en aquesta

doble pàgina.

Retalleu, si voleu, la figura enganxeu-la en una cartolina i pengeu-la. Darrere de cada peu (mà)* poseu-hi un reclam de la Quaresma els més petits de la casa li tallin la pota i trobin la sorpresa.

Ple de pasta

Especialitat en pasta fresca
Tenim pasta sense gluten

També tenim moltes delícies d'elaboració pròpia!

Passeu a: 24 Tel: 93 540 61 66 · C/DE LA MONTAÑA, 32 · MORNOS

Mercat Municipal

Polleries

Caça

Parades 7 i 29

93 540 01 80
93 555 70 95

www.polleriatorres.es

Mercat Municipal

Parada. 38

POLLERIA

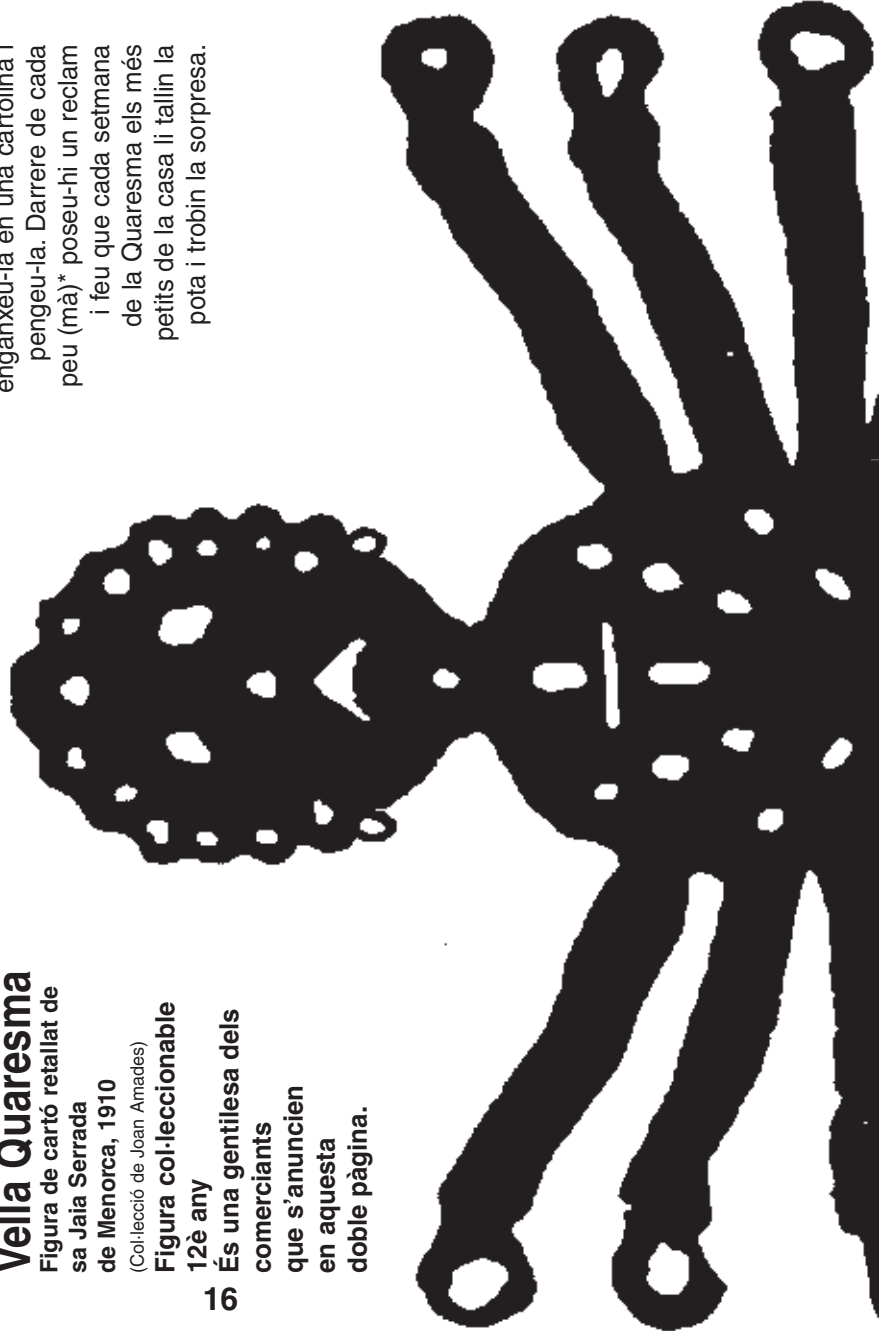
ALICIA

Pollastres i ous
ecològics

Elaboració pròpia

93 540 87 62

*Aquesta figura,
no en sabem el perquè, no té
peus sinó braços i no en té
set sinó vuit. Cal tenir en
compte que aquestes
figures, les feia la
gent sense un criteri
gaire estricte i
es donava
toleràcia a la
imaginació.

Yolanda

Per a una alimentació
sana i equilibrada

Mercat Municipal · 93 540 11 37

CAN RAC
LA LIBRERIA DE FONOLLA
TENIM BACALLÀ
PER CUINAR I CUINAT

Mestres Villa, 101 · 93 555 16 64

Fruites i Verdures

SERVEI A DOMICILI

Fontanills, 59 Tel 93 555 32 32 El Masnou

Romà Fabra, 18 · 93 555 73 95

VEDELLA · XAI · PORC · FOLLASTRE ·
El Masnou

Històries de la vila

Per Joan Muray

POBLACIÓ A TEIÀ, ALELLA i EL MASNOU

del 1358 al 1999 (*)

Al llarg de pràcticament sis segles i mig, podem seguir, per mitjà dels CENSOS GENERALS (1), la població d'aquests tres municipis, que, fins al 1825 i 1846 respectivament, els dos primers formaren a partir de la darrera data un sol municipi, el Masnou.

En farem una llista comparativa per després analitzar-ne el contingut i aclarir-ne alguns noms poc usuals actualment. És aquesta:

ANY	ALELLA	TEIÀ	EL MASNOU
1358	53 focs (2)	59 focs	—
1365-70	61 “	59 “	—
1378	56 “	56 “	—
1497	44 “	34 “	—
1515	49 “	38 “	—
1553	48 “	43 “	—
1717	129 veïns (3)	198 veïns	—
1719	68 “	104 “	—
	511 habitants	689 hab.	—
1787	1.867 “	1.611 “	—
1808	—	—	436 hab.
1819	161 veïns	102 veïns (4)	—
1830	161 “	100 “ (5)	—
	1.715 hab.	1.266 hab.(6)	2.276 hab.
1842	309 veïns	198 veïns	532 veïns
	1.568 hab.	1.287 hab.	3.369 hab.
1857	1.605 “	1.373 “	3.933 “
1860	1.548 “	1.286 “	4.036 “
1877	1.565 “	1.331 “	4.250 “
1887	1.507 “	1.210 “	3.188 “
1897	1.372 “	1.172 “	3.382 “
1900	1.370 “	1.208 “	3.396 “
1910	1.387 “	1.298 “	3.487 “
1920	1.498 “	1.374 “	3.873 “
1930	1.597 “	1.528 “	4.604 “
1936	1.652 “	1.573 “	5.069 “
1940	1.542 “	1.426 “	4.970 “
1950	1.673 “	1.461 “	5.089 “
1960	1.903 hab.	1.715 hab.	6.091 hab.
1964	2.029 “	1.926 “	7.327 “
1965	2.159 “	1.893 “	8.166 “
1970	2.300 “	2.025 “	10.410 “
1981	3.386 “	2.230 “	14.130 “
1999	8.176 “	5.065 “	21.076 “

Can Teixidor. Vista des d'una galeria.

Del segle XIV al XIX, quan el Masnou es va segregar dels antics municipis de Teià i Alella, hem volgut esmentar unes quantes dates que fan referència a diversos fets ocorreguts a l'actual terme del Masnou, però que aleshores pertanyien als abans esmentats. Són aquestes:

1343

Data del primer document on s'esmenta la “torre del Molí”, l'actual masia de Can Teixidor. És un document de compravenda.

1375

Data del primer document on es parla de la masia de can Fontanills (l'actual Casino). També és d'una compravenda.

1500

És la data en què fou feta la Creu de Terme que hi ha (ara) al mig del Cementiri.

1505

Data del document anomenat “Privilegis de Teià”, el primer on s'esmenta el lloc del Masnou, dins el terme municipal de Teià.

1597

Any en què fou construïda la masia de can Targa, nom popular de la famílies Sampera primer i després Ventura.

1601

És l'any del primer document on surt

la masia de can Corbera; estava al fons de la plaça de la Llibertat. I fou el primer edifici on s'allotjà el Col·legi de les Escolàpies i després fou, degudament transformat, la societat Centre Coral (Casinet).

1649

Data de construcció, al fons de la plaça del mercat, del "Mesón del Común". No se'n sap la data en què fou enderrocat, però deuria coincidir amb la conversió de la plaça en mercat, (Mercat Vell) al segle XIX.

1697

Data de fundació del Gremi de Sant Pere, que agrupava els pescadors i que donaria peu, anys més tard, a la construcció de la Parròquia de Sant Pere.

1771

Aquesta data és la primera en què un d'aquells viatgers del segle XVIII parla del conreu, comerç i exportació de les taronges del Masnou i el Maresme.

Dins aquest període, l'arqueòleg Rossend Serra i Pagès, al butlletí del Centre Excursionista de Catalunya, el 1901, hi va escriure, en parlar de la troballa arqueològica de "Cal Ros de les Cabres" que, als primer segles de l'Edat Mitjana l'indret que ara és el municipi del Masnou era conegut com a Monistrol. El nom de Monistrol prové de monestir i, curiosament, el carrer que hi havia aleshores allà era conegut per "de la Colomina", encara existent al veïnat d'Ocata; nom que, tot i sent una deformació de "condomina", també es relaciona amb les terres de monestirs o de senyors, ja que les terres en condomini eren un sistema d'explotació de la terra (a l'edat mitjana) en què els senyors o monestirs es reservaven la utilització directa de la part més fèrtil de la seva terra o coromina (d'aquí *colomina*). També hi ha altres curiositats, com que cap al 1845/50 hi havia matriculades al Maresme 462 embarcacions de fins a 50 tones i 50 més les sobrepassaven. De tot el conjunt, 335 eren de la subdelegació marineria del Masnou, 120 de Mataró i 111 d'Arenys de Mar.

Que al Masnou de la mateixa època hi havia tres drassanes, cosa que feia

Can Fontanills. La porta de la masia.

del nostre municipi una mena de capital marineria, on quatre cinques part de la població eren matriculats de marina, entre capitans, pilots i patrons de vaixells.

En aquest mateix temps, a meitat del segle XIX, en tot Catalunya només 11 ciutats sobrepassaven els 10.000 habitants i la capital, Barcelona, en tenia 183.787.

Al Cens de 1857, quan el Masnou tenia 3.933 habitants, hi hem trobat un detall exhaustiu de la composició dels habitants de la vila, on diu que:

- 1.376** eren homes establerts
- 2.300** eren dones establertes
- 128** homes de pas
- 106** dones de pas
- 12** eren homes estrangers establerts
- 7** dones estrangeres establertes
- 3** homes estrangers de pas
- 1** dona estrangera de pas

Cementiri. Creu de terme.

A més, encara fila més prim i dona una llista per sexe i edat. Del primer diu que hi havia 1.519 homes i 2.414 dones.

I per edats en dona la llista següent:

	1 anys	49 homes	49 dones
- 1 - 7	"	366 "	346 "
- 8 - 15	"	230 "	371 "
- 16 - 20	"	115 "	262 "
- 21 - 25	"	105 "	223 "
- 26 - 30	"	106 "	278 "
- 31 - 40	"	172 "	321 "
- 41 - 50	"	151 "	251 "
- 51 - 60	"	111 "	164 "
- 61 - 70	"	73 "	109 "
- 71 - 80	"	27 "	36 "
- 81 - 85	"	11 "	0 "
- 86 - 90	"	3 "	4 "

En aquest apartat podem veure les edats en què hi havia la majoria de la població de fa exactament 150 anys. Especialment que, a partir dels seixanta anys, la població minva considerablement i que, com a màxim, els més vells eren d'entre 86 i 90 anys i encara n'eren ben pocs.

Del mateix Cens de 1857, encara hi ha més informació, aquesta sobre l'estat de la població. És el següent:

- Solters ..... 957 homes ..... 1330 dones
- Casats ..... 505 homes ..... 836 dones
- Vidus ..... 57 homes ..... 248 dones

Can Corbera. Quan era el Centro Coral.

Aquí el que podem veure és que la població soltera femenina era molt superior a la masculina, fet que també es fa evident a l'apartat anterior.

Que a l'apartat dels casats també hi ha més dones, però aquí el motiu és més difícil d'entendre. No sembla

bategar al llarg dels segles dels municipis d'Allela, el Masnou i Teià.

* Del llibre "La Població del Maresme a la llum dels Censos Generals", de Josep Iglesias Fort. Accèssit Premi

Plaça del mercat (abans del 1932). Al fons hi havia el "Mesón del Común".

lògic, ja que el nombre entre homes i dones casats hauria de ser el mateix, a no ser que marit i muller visquessin en llocs diferents o hi estiguessin censats.

En canvi, a l'apartat de vidus sí que és lògic, ja que les estadístiques, fins i tot actualment, demostren que hi ha més dones vídues que homes.

Fins aquí el que poden donar de sí uns Censos que, tot i ser uns documents i, com tots ells, uns escrits freds i matemàtics, hi hem pogut veure molt més enllà, especialment el

lluro 1968. Mataró 1971.

NOTES

(1) El Censos Generals corresponen als antics FOGATGES, estadístiques de caps de família establerts a partir del segle XIV a la Corona Catalano-Aragonesa.

(2) Foc o fogatge era el cens de la Corona Catalano-Aragonesa que existí fins al s. XVII equivalent a una casa habitada, però el nombre d'habitants podia variar.

(3) Veïns era una altra forma de cens, però tampoc no corresponia als habitants reals

Can Targa

i podia variar.

(4) Aquí el problema rau en el fet que als texts d'on foren extretes aquestes dates, els texts de Frigola i de Galobardes, s'hi troben errades i/o confusions, ja que ajunten Teià i el Masnou.

(5) Ídem que l'anterior

(6) Ídem que el núm. 3

FONS CONSULTATS

"La població del Maresme a la llum dels Censos Generals", de Josep Iglesias Fort. Accèssit Premi lluro 1968. Mataró 1971. Arxiu Històric Municipal del Masnou. Masnou. 1928. De Pere J. Bassegoda. Butlletí del Centre Excursionista de Catalunya, núm. 73, de 1901.

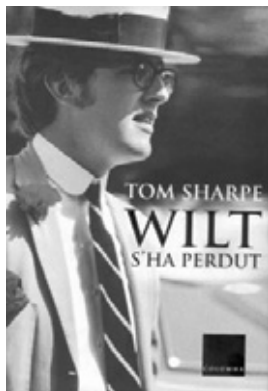
Parròquia de Sant Pere. Primera construcció.

Parlem de llibres

Per Pere Martí i Bertran

LECTURA REFRESCANT

Sempre ve de gust fer alguna lectura refrescant, d'aquelles que et fan passar una bona estona, et fan riure i et permeten desconnectar de feina i de maldecaps. L'obra de Tom Sharpe, i especialment la sèrie dedicada a Wilt, és una de les meves preferides des d'aquest punt de vista. Per això us vull recomanar la darrera obra traduïda al català de l'escriptor britànic: *Wilt s'ha perdut* (1).

Es tracta d'una novel·la amb tots els ingredients de la sèrie: humor, exageració típica de la paròdia, embolics que sembla que no tinguin cap mena de sentit, ironia ratllant el sarcasme i, naturalment, una colla de personatges ben coneguts dels lectors de Sharpe com són Henry Wilt i la seva família (l'Eva i les quadrigèmines, que ara ja tenen 14 anys) i algun altre de tan entranyable com l'inspector Flint. En aquesta nova aventura del professor de l'Escola Tècnica d'Ipford, Tom Sharpe ens ofereix dues accions paral·leles, la primera protagonitzada per l'Eva i les quatre filles, que van a visitar un oncle riquíssim, en Wally Immelmann, que tenen als EEUU i al qual, no cal dir-ho, destrossen la reputació, el matrimoni, el negoci...; i la segona protagonitzada per Wilt, que, horroritzat de pensar que ha de passar més d'un mes amb els oncles d'Amèrica, s'inventa un nou curs que ha de preparar i es queda a Ipford, amb la intenció de fugir de la rutina i de descobrir els encants de l'Anglaterra rural més profunda. No cal dir, tampoc, que el viatge, que havia de ser bucòlic i tranquil, acabarà amb en Wilt ferit i ingressat en un hospital, i, sobretot, amb en Wilt sospitós d'haver col·laborat en la mort d'un ministre en l'ombra del Parlament britànic i en l'incendi de la mansió d'un aristòcrata amb una gran influència, que a més tenia vicis amagats que compartia amb la dona del ministre. En definitiva, un cas dels més estrambòtics i complicats que es podia imaginar la policia britànica. Un cas que, com també és habitual a l'obra de Sharpe, va més enllà del pur divertiment, ja que hi trobem tant una preocupació clara per la llengua i l'estil, que reflecteix perfectament la magnífica traducció de la Marta Pera, com una denúncia clara, a través de la ironia i del sarcasme i tot, de diversos aspectes de la societat en què es desenrotlla l'obra, l'americana i la britànica en aquest cas. Val la pena de destacar, entre aquestes denúncies, la que fa, implacable, corrosiva, del sistema sanitari britànic,

sobretot si tenim en compte la lloança que fa del sistema sanitari català a la dedicatòria del llibre, als metges del qual atribueix el fet que hagi pogut escriure aquesta nova aventura de Wilt. No ens ha de fer estrany, perquè Tom Sharpe és un bon coneixedor del nostre país, ja que passa llargues temporades a la Costa Brava.

(1) Tom Sharpe. *Wilt s'ha perdut*. Editorial: Columna, Barcelona, 2004. Traducció de Marta Pera. 246 pàgines

Tom Sharpe

Un llibre d'homenatge a Hortènsia Curell

Per Pere Compañó i Fibla
Vicepresident

La professora de la Universitat Autònoma de Barcelona Hortènsia Curell, nascuda al Masnou l'any 1923, morí a la ciutat comtal el dia de Tots Sants del 2005. "Gent del Masnou" en publicà un record al número de febrer del 2006.

Ara, el seu marit i amic nostre, Jordi Carbonell, ha publicat un llibre de poemes dins la clàssica col·lecció "Els llibres de l'Òssa Menor", d'editorial Proa, titulat *Hortènsia*. "És una història d'amor", com diu Joaquim Molas en el lluminós pròleg que porta el llibre, "però no d'un amor arravatat de joventut, ple de dubtes i certeses, sinó d'un amor interioritzat i massís de maduresa; més, de vellesa". I "amb la mort", continua Molas, Carbonell pot reprendre el diàleg "en la solitud i la desolació".

El llibre és dividit en tres parts: les dues primeres (*Hores properes* i *Hores llunyanes*) són escrites en vida de la seva estimada; la tercera (*Hores de dol*), després de la seva mort. Compost entre 1951 i 2005, amb dos poemes datats al Masnou, on la parella residí dos anys amb els seus fills, travessa el llibre un amor sòlid: ple d'enyorança en la part escrita en llunyania, amb un equilibri de fermesa i temor en la part propera, que es trenca amb la pèrdua sobtada, que deixa l'enamorat sense altra esperança que retrobar-la "a l'altra riba del riu de la mort".

El proper dia 28 d'abril, a les 6 de la tarda, el Sr. Jordi Carbonell farà la presentació oficial del llibre a la seu de "Gent del Masnou".

Presentació del llibre

“L'illa de Pasqua: el somni impossible d'Antoni Pujador”

Per Joan Muray
Vocal de Cultura

El passat 21 de setembre es va presentar a la Sala de la Llibreria Altaïr de Barcelona la biografia d'Antoni Pujador i Estany “MANUHEUROROA” (Barcelona 1948-1993).

Antoni Pujador fou un gran estudiós i amic de l'illa de Pasqua (Rapa Nui), alhora que formà part, com a membre i portaveu exterior, del Consell de Caps de Rapa Nui.

El començament de la vinculació d'Antoni Pujador amb aquesta illa i la seva enigmàtica civilització li venia ja de petit, quan va llegir el llibre de l'antropòleg i gran aventurer Thor Heyerdahl “Aku Aku”, que el va deixar encisat.

L'edició que es presentà aquell dia va ser en llengua espanyola per raons de màrqueting, i ara, a primers d'any, n'ha sortit la versió en la nostra llengua.

La presentació va anar a càrrec de l'autor, Francesc Amorós i Gonell, llicenciat en Història i Filologia per la Universitat de Barcelona i actualment adscrit al Centre d'Estudis Històrics Internacional de la mateixa universitat, i gran amic i col·laborador d'Antoni Pujador-Manuheuroroo; així com de l'autor del pròleg, el Dr. Josep Antoni Pujante, que, a més de ser amic del biografat, és també cirurgià, alpinista (ha fet els set cims més alts del planeta), escriptor i aventurer.

Si fem la ressenya d'aquesta presentació és perquè tant Antoni Pujador, el biografat, com l'autor, Francesc Amorós, estan vinculats a la nostra entitat, especialment el segon, que continua sent col·laborador nostre.

Durant la presentació, va sorgir de bell nou el nom del capità masnoví Joan Maristany i Galceran “Tara” (el Masnou 1832-1914), vinculat a l'illa pel tristament famós cas de pirateria i esclavatge que hi va dur a terme el 1862 i que fou una de les causes de la desaparició d'aquella civilització aïllada al bell mig del Pacífic.

També va sorgir una altra, podríem dir,

singularitat, per excepcional a la nostra terra. Va ser al final, quan els assistents poguérem gaudir escoltant unes frases i un brindis en llengua Rapa Nui que va pronunciar un dels rapanui assistents a l'acte, fet que ens permeté escoltar el so de l'idioma d'aquella cultura ancestral.

Però deixem, per cloure aquesta crònica, que siguin les paraules que millor expliquen el contingut del llibre, les de la seva contraportada. Diuen així:

Qui era l'Antoni?: un quixot?, un paladí d'un temps passat?. En definitiva, era un incansable perseguidor del “somni impossible”. Va assumir el repte de comprometre la seva vida com a defen-

de Francesc Amorós

sor de la identitat cultural de l'illa de Pasqua. La veu que parlà arreu del món en nom del poble rapanui, defensor dels seus drets i de les llibertats dels pobles, restà en silenci, va morir a 42 anys i les seves cendres s'estan al cementiri de Pasqua. Diu Josep A. Pujante que “l'Antoni es va enllaçar, com el fil de vida que uneix els dos companys encordats, de per vida, amb els moais, en un nus indissoluble, per a tota l'eternitat...”. Pujador va ser membre i portaveu exterior del Consell de Caps de Rapa Nui. Va ser coautor, amb Francesc Amorós i Pablo Teutsch, del primer “Mapa arqueològicoturístic de Rapa Nui”. El 1987, Thor Heyerdahl va convidar Pujador i Amorós a participar en unes excavacions a l'illa de Pasqua. Francesc Amorós, amic d'Antoni Pujador i autor d'aquesta biografia apassionant, ha volgut fe un conjunt de petits trossos de mirall que intenten reflectir la personalitat múltiple d'aquest vitalista integral que va ser alpinista, pilot, director d'exportació que viatjava per tot el món i, per damunt de tot, un gran enamorat d'aquesta illa xilena: Pasqua.

D'esquerra a dreta Antoni pujador, Thor Heyerdahl i Francesc Amorós

Crònica de la presentació del llibre “CLAU 1863”

de Joan MURAY

Un pas de qualitat cap a la normalitat

Per Pere Compañó i Fibla

Diu la saviesa culta que ‘Un País que edita i publica llibres és un País culte i amb futur’, jo hi afegeixo: ‘i si a sobre es fa en la nostra llengua... potser tindrem alguna possibilitat d’aquest futur’. Un d’aquests casos de Cultura (en majúscula) es va celebrar el dissabte 23 de desembre, a les 7 de la tarda i a la sala d’actes de Gent del Masnou.

Amb força puntualitat i amb la sala ben plena, Joan Casals, com a president de l’entitat, va donar la benvinguda a tots els assistents i va parlar de l’orgull que representa per a una entitat com la nostra el fet de disposar d’una persona com Joan Muray en la nostra Associació i que vulgui fer la presentació del seu enèsim llibre amb nosaltres, ja que aquest fet ajuda a consolidar la llengua i cultura catalana, un dels objectius de Gent del Masnou. El nou llibre porta per títol ‘Clau 1863’ i, tal i com va dir l’autor, és la clau d’un calaix, de l’any 1863, que serveix de nexa d’unió de tot el relat i que ha sobreviscut al temps i serveix per detallar la història del llibre.

Després de les paraules de Joan Casals, va fer la presentació del llibre el Sr. Jacint Ros Ombrevella, que també n’és el prologuista. En ‘Cinto’ va fer una valoració del llibre i ens va fer veure, als assistents, tota una sèrie de detalls de la importància de tasques i investigacions com les que ha dut a terme Joan Muray en aquest llibre. Va començar fent esment de la valuosa feina que representa per als historiadors econòmics del nostre País el fet que persones com en Joan investiguin els orígens de les economies, parlant, no només dels tipus de cultius i exportacions que es feien, sinó arribant a valorar les extensions dels cultius de taronges, la quantitat de cultivadors que els duïen a terme, la quantitat de tones que s’exportaven, com s’exportaven i quines eren les estructures necessàries que hi havia per poder-les cultivar, emmagatzemar i transportar. Aquesta tasca ingent i de formiga, argumentada amb la recerca d’informació a diferent bibliografia i en la investigació en diferents tipus d’arxius i documents (tots ells detallats a la referència bibliogràfica del final del llibre) hi ha quedat plasmada, i és en aquesta mena de publicacions en les quals es basen els prestigiosos historiadors (econòmics o no) del nostre País per poder dur a terme les grans publicacions sobre la Història i Economia de Catalunya.

Per acabar, Joan Muray ens va explicar el perquè del títol ‘Clau 1863’, de què ja he fet esment, i va anar explicant l’evolució de la història escrita i que comença amb el cultiu

En l’acte de presentació, Joan Casals (esquerra), Joan Muray i Jacint Ros Ombrevella

i exportació de les taronges i continua amb els banys que la seva família regentava. Va explicar diversos detalls dels magatzems, dels passos a nivell del tren (i per què estaven on estaven, tot i que el tren va ser molt posterior a l’inici del cultiu i l’exportació), com i on anaven les taronges, per què se’n va deixar el cultiu, com es va ‘reconvertir’ el negoci als banys, anècdotes que es produïren als banys (des dels ‘voyeurs’ fins a les males estones que passaven els adolescents) i també va llegir un vers sobre aquestes males estones i que us encoratja a llegir en el llibre. Per acabar, va fer esment de totes les coses que s’havia deixat de detallar (per manca de temps) i que, si hi hagués una segona edició, les hi afegiria; però, tal i com va dir, ‘si no tallessis en un punt, no acabaries mai de treure el llibre’. També com a comentari divertit va aclarir: potser hi haurà alguna persona que, coneixent-me i sabent del peu que calço, em dirà: ‘Mira aquest, al llibre hi ha posat: imprès a Espanya’, i va aclarir: ‘És cert... ja que gràcies a la globalització s’ha imprès a Sevilla’.

Un cop acabat l’acte es va fer un petit brindis amb xampany (mal anomenat cava) per l’èxit del llibre i l’autor va aprofitar per signar-ne exemplars.

Benvolgut Joan, continua en aquesta línia, ja que gràcies a la teva feina s’està recuperant molta de la història del Masnou i del Maresme i, com sempre et dic, ‘No sé com t’ho fas, però ets capaç de treure història i documentació de llocs on la immensa majoria de mortals (inclòs jo) no som capaços de veure ni els documents. Molt d’èxit i no t’aturis aquí.’

Per Palermó Anglès i Sala

Col·leccio exvots Pollacra-goleta "Dària"

Pollacra Goleta "Dària" construïda a Lloret pel mestre d'aixa Bonaventura Ribas l'any 1851. Eslora 88 peus; mànega 26; puntal 12,6; tones 180. Segons el llibre de Pere J. Bassegoda, Capitans masnovins; Josep i Pere Pagès i Maristany, Jaume Rosés i ? , Gerard Casals i Maristany.

Transcrivim íntegrament la llegenda de l'exvot.

EXVOTO de la Pollacra Goleta Dària su capitán Gerardo Casals i Maristany del Huracan que pasó del 12 al 13 de Mayo de 1880 en la Latd. 39° 53' S. Longtd. 43° 48' O. El día 12 principiò el Temporal con Viento del NNO NYNNE: capeando hasta las 10 de la noche del 13 en el cual se quedó calma por corto intervalo, cuando de repente entró el Viento del S. con una fuerza tal que se llevó medio velacho y trinquetilla obligándonos a correr a discreción del Viento y mar, y en tal situación invocamos a la Virgen de la Sisa como a protectora de los Navegantes la cual nos libro de tal peligro y por este milagro le dedico este recuerdo.

Exvoto de la Pollacra Goleta Dària su Capit. Gerardo Casals y Maristany del Huracan que pasó del 12 al 13 de Mayo de 1880 en la Latd. 39° 53' S. y Longtd. 43° 48' O. El día 12 principiò el Temporal con Viento del NNO NYNNE: capeando hasta las 10 de la noche del 13 en el cual se quedó calma por corto intervalo, cuando de repente entró el Viento del S. con una fuerza tal que se llevó medio velacho y trinquetilla obligándonos a correr a discreción del Viento y mar, y en tal situación invocamos a la Virgen de la Sisa como a protectora de los Navegantes la cual nos libró de tal peligro y por este milagro le dedico este recuerdo.

www.addfem.org

ASSOCIACIÓ DE DISCAPACITATS FISICS DEL MASNOU

Treballem per a la integració, fes-tè'n soci 15€ l'any

93 5557368 • 607 220 201

Blas Aznar

**Servei de reparació
DVD, TFT, LCD, Vídeo, Hifi**

Av. Joan XXIII, 14
93 555 13 32 • 678 925 705
el Masnou

MOTORCAS

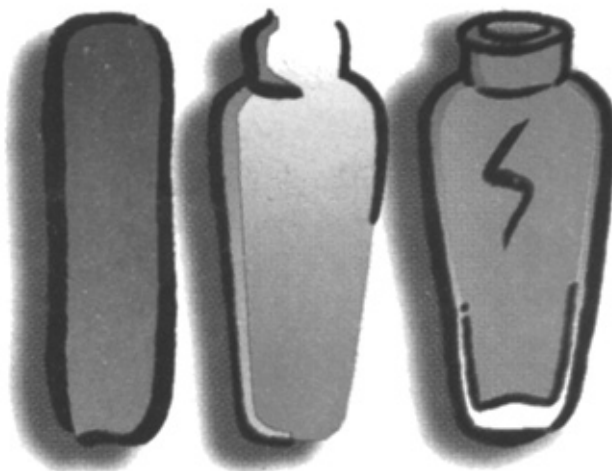
**Venda, lloguer i reparació
de maquinària per a la
construcció i el bricolatge**

Ja no som a Flos i Calcat.
Ara som al polígon **La Bòbila**
Garrofers, 5 (Pont de Teià)
93 540 17 89

R.C.A.

Ramón Clemente S.A.

Fàbrica automàtica de vidre

Av. República Argentina, 15 El Masnou T. 93 540 40 12

GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT

Per Carles Maristany

COSES D'UN FUTUR INCERT

Dotzena i mija de planes plenes de gargots, ja publicades, poden donar molt de si per fer conèixer a qui té l'atreviment de publicar-les, amb l'esperança de fer-les païbles a tots vosaltres, amics lectors de "Gent del Masnou".

Tots ja coneixeu el meu tarannà auster, la meva profunda seriositat, la profunditat de pensament que s'intueix en rellegir qualsevol dels meus treballs, si és que la primera vegada us han passat desapercebuts, naturalment, per causes alienes a les meves intencions, i és que, ben pensat, tots els temes són tractats, cal dir-ho, amb minuciosa cura, cenyint-me al fil conductor que: Gairebé tot això és veritat.

Avui, però, sigui perquè està núvol, la lluna és minvant i tinc els peus freds, coses totes elles que poden conduir a una forta i inesperada depressió, prenc la decisió, ben meditada, de procedir de manera distinta, donant al que precedeix un canvi de 359º a l'acostumat, per fer-lo, tot i la seva importància i transcendència que podria esdevenir immensurable: festiu, fútil i jocós.

Esgarrifa llegir o veure el que succeeix al nostre planeta Terra, tant si llegim el diari com en veure-ho a la caixa tonta. Quedo astorat de llegir que a Anglaterra els hospitals podran negar-se a tractar aquells malalts amb malalties produïdes per un feaent abús del tabac i que siguin reincidents.

La imatge fotogràfica presa amb l'ajut d'un mòbil fa patent la visió horripilant de nadons amb la boca tapada amb esparadrap, perquè així no molestin els abnegats cuidadors. Fora sorolls a la sala de pediatria...

Els "dodotis" d'última generació per a ancians poden arribar a absorbir més de quatre litres d'orina, per evitar, així, haver de canviar-los més sovint. Per a les nafres ja hi ha pomades... i

la longevitat augmenta, creix.

El doctor Valentí Fuster (A.D.N. 19-12-06), manifesta que en els països occidentals portem 15 dècades augmentant a un ritme constant, més de dos anys per dècada, les possibilitats de vida al néixer. En els últims 30 anys, la vida mitjana s'ha perllongat més de sis anys.

A l'Alemanya, malgrat l'atur que pateixen, els seus governants volen endarrerir l'edat de jubilació dos anys. Incompreensible, oi? No podrien treure de l'atur els parats joves i jubilar els treballadors d'edat?

Ara, amb una mica d'imaginació, podríem traslladar-nos a la consulta d'un metge, en una data més o menys llunyana, segons siguem optimistes o pessimistes. A triar. Posem per cas... en la sala d'espera:

– El següent, sisplau, que passi...

– Bon dia, bon dia, doctor.

– Segui, segui; signo aquestes receptes a la infermera i estic per vostè de seguida. Tan sols un momentet. Fa poc temps que ens vàrem veure, no?

– Un parell o tres de setmanes.

– Ja, i la visita d'avui a què es deu; què li passa?

– Estic fotut.

– Bé, això haig de diagnosticar-ho jo. – És que em costa molt de respirar, m'ofego. Les pujades...

– Sí, sí, val més baixar una pujada que pujar una baixada..., no és vostè sol. Jo també trobo que abans, de jove, quan passava visita a domicili, els carrers no eren tan costeruts com ara.... Bé, tregui's l'americana, el jersei i la camisa. No, la samarreta no. Passaré la mà per dessota, a veure què ens diu el fonendo dels seus bronquis i pulmons.

– Això està gelat, quina esgarrifança, renoi...!

– Estigui's quiet i respiri fondo, aguanti..., respiri..., aguanti. Altre cop, aguanti.... Digui trenta-tres..., trenta-tres..., trenta-tres...

– Noranta-nou?

– No, no, trenta-tres... El sento molt carregat: pitus, xiulets, ranera... De quin color és la mocositat, verda o groga?

– Més aviat groga.

– Millor, molt millor. Li receptaré un espray per ajudar-lo a respirar; no n'abusi. Dins la capseta ja hi trobarà la manera d'ús de l'inhalador, i també un xarop que el farà expectorar. Hem d'eliminar aquestes flemes de les vies respiratòries. Ja pot vestir-se. Què

més?

– Per ara, res més, doctor. Gràcies.
– Si això no li va bé, no millora, torni. Vingui a veure'm i li canviaré la medicació. Veig que el seu historial mèdic és molt extens i, d'ara endavant, haurem d'anar en compte. Vostè ja ho sap; com a la mili..., millor si es passa desapercebut..., vostè ja ho sap. Si al cap d'un any ningú encara no et coneixia, millor que mi-llor l'estada al quarter. Vostè ja ho ha capit. Podríem dir que l'historial mèdic és com una fitxa policial. A poder ser: curta, neta, millor en blanc, sense anotacions, vaja. Vostè ja m'entén, oi...? Miri, anotat aquí veig: reducció d'una fractura per accident, una altra

de laboral, compto cinc radiografies, dos escàners, vuit anàlisis d'orina, sis de sang, una pròtesi de genoll, dues operacions de cataractes, dues d'apendicitis..., dues?, no és possible... no, és que em saltava una línia; eren d'otitis. I de medicaments, quasi tres planes plenes. Vostè ja se'n fa el càrrec, oi? L'administració té invertides en sanitat per a vostè despeses que excedeixen als ingressos aportats. Faci'm cas, no em posi en un compromís i que m'obliguin a donar-lo de baixa i enviar-lo a.... geriatria. Vostè ja m'entén. A mi, personalment, em causa un gros enuig el nou sistema, però m'hi trobo immers sense voler-ho. Ells han dissenyat nous cri-

teris, forjat una nova moral, creat una nova medicina i nous procediments pal·liatius..., vostè em segueix, oi? Jo, jo, de fet, jo no el seguia. Era el doctor qui m'acompanyava amb un braç damunt la meua espatlla, cap a la porta de la consulta, donant-me uns copets amistosos a l'esquena, fins arribar al llindar; el llindar de la porta, el llindar d'una nova cultura, d'uns esdeveniments nous, impen-sats, imprevistos, colpíders... Hi ha coses més preocupants que una simple dispnea –va dir-me, mentre amb un beatífic somriure tancava la porta rere meu, dient:
– El següent, que passi!

PERETONADES

Per Joan Maresma i Pujades

El diminutiu de Pere, *Peretó*, era molt corrent al Masnou d'anys enrere.

Encara que ja se n'ha escrit en altres ocasions en aquest mateix Butlletí, tornarem a referir-nos a un dels *Peretons* masnovins més cèlebres per les seves extravagàncies: en Pere Maristany i Pagès, conegut per en *Peretó Músic*.

Conco i carregat de diners, feia el que volia, encara que anés a l'inrevés de la gent i tant li eren naps com cols i, si algú es reia d'ell i el tenia per un ximplet, li era ben igual.

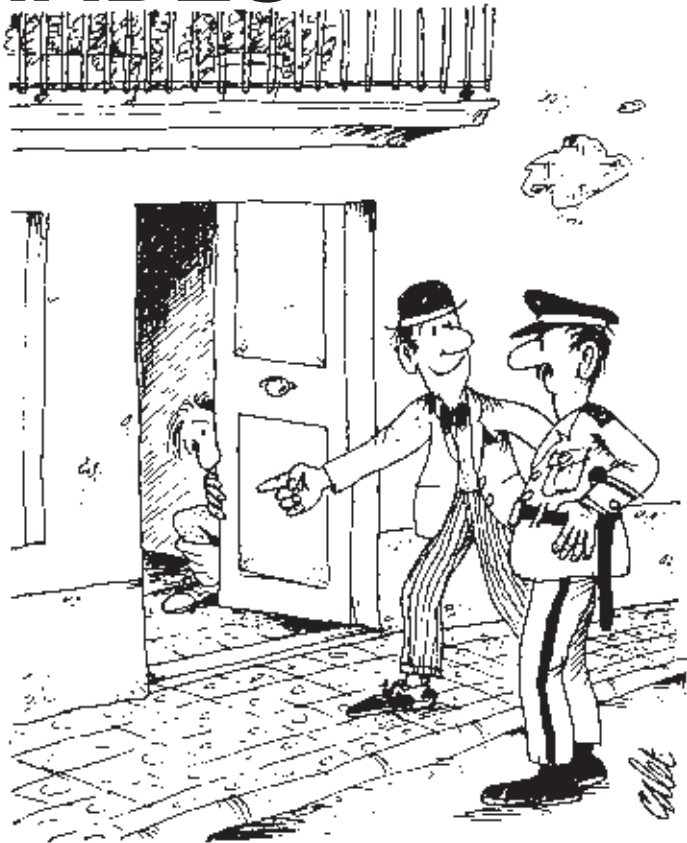
Vivia amb dos germans més, concos com ell, al carrer de la Gaditana, i tot el pis de dalt de la casa el tenien ple d'ocells de tota mena, com si fos una gran gàbia, de la qual ell tenia cura i era una de les seves cebes, allò que ara en diuen *hobby*.

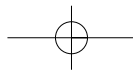
Un any, el dia de sant Pere, a la tarda, que feia una calor de mil dimonis, va sortir de casa seva abrigat de rigorós hivern, amb un barret ensorrat fins a les orelles, un abric gruixut, un tapaboques entortolligat al coll,

va baixar pel torrent de Vallmora fins al Camí Ral passant pel davant del Casino, va entrar a l'envelat a fer el tat i se'n va entornar cap a casa seva,

essent la riota de tothom que el veia; però, en *Peretó*, res, encara devia riure més que ningú.

En una altra ocasió va anar a

Barcelona amb un dels seus germans, que era una mica curtet de gambals. En passar per un carrer estret del barri de la Ribera li va dir:

– *Peretó*, tinc ganes d'anar de ventre i em sembla que no podré aguantar-me fins a l'estació de França.

– No pateixis –li digué en *Peretó*, fes-ho en una entrada. Posa't darrere la porta que jo ja vigilaré i ningú no et veurà.

Quan el va tenir ajupit fent la feina, va cridar un guàrdia municipal i, és clar, el va atrapar i, després de renyar-lo, li va fer pagar una multa, que en *Peretó* va pagar tot rient-se de la situació apurada que havia fet passar al seu germà.

La més sonada, però, la va fer un dia que va convidar a dinar a Barcelona uns paletes que havien anat a treballar a casa seva. El dia convingut se'ls va emportar a Barcelona a una

fonda i van menjar de tot el que els va venir de gust, fins que el cor els va dir prou. Com que pagava el senyor *Peretó*, tots van fer una fartanera de ca l'ample.

Quan els va tenir ben tips, prenent cafè i copa i fumant el corresponent cigar de l'Havana, enmig d'una gran xerinola, els va dir que anava al lavabo i que tornava de seguida; però el que va fer és tocar el dos tot dient als cambres que aquells que es quedaven ja pagarien el *gasto*.

Va passar l'estona i els cambres, en veure que ningú no els deia per pagar, els van portar el compte. Ells, és clar, pobres, no el podien pas pagar, ja que no en tenien ni cinc. S'excusaven dient que el qui pagaria era el senyor *Peretó*, que tornaria aviat.

Però passava el temps i en *Peretó* no venia i l'amo, enfadat,

volia cobrar i els digué, sense deixar sortir a ningú del local, que aquell senyor feia hores que havia marxat i li havia dit que ells pagarien i que, si no ho feien, aniria a buscar la policia.

Els paletes, pobres, espantats i esporuguits, quasi demanaven clemència dient que no tenien un ral, que almenys en deixés sortir un d'ells a buscar el senyor *Peretó*, que ja deixarien un rellotge de butxaca en penyora i que els altres es quedarien a rentar plats i a netejar la cuina, però que no anés a buscar la policia, que tot era un malentès, que el senyor *Peretó* ja vindria. Fins que, cap al tard, ben entrada la tarda, va arribar el senyor *Peretó*, com aquell qui res, va pagar-ho tot i, tots plegats, l'amo de la fonda i els cambres –que es van endur una bona propina– i aquells a qui havia fet passar una mala estona, van acabar per oblidar-ho tot.

Talleu i feu-nos-ho arribar per correu o personalment al carrer Dr. Agell, 9 - 08320 el Masnou

Vols fer-te soci de Gent del Masnou?

BUTLLETA D'INSCRIPCIÓ

Nom i cognoms: .....

Adreça: ..... **DNI:** .....

Data de naixement: ..... **Telèfon:** .....

Nom i cognom cònjuge / parella: .....

Adreça electrònica (e-mail) .....

Quota anual: 25,50 € (Revisable anualment amb l'IPC)

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA .....

Autoritzo el pagament de les quotes de Gent del Masnou amb càrrec al meu compte / llibreta:

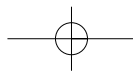
Banc / Caixa ..... **Adreça** .....

Núm. de compte / Llibreta Entitat / oficina / D.C. / núm. de compte

.....

El Masnou.....de.....de.....

Signatura autoritzada

Gent del Masnou i n f o r m a

Exposicions

Del 24/2 al 16/3
F. Selvaggio. Pintures.

Del 17/3 al 6/4
Josep Ricart i Maimir. Escultures.

Del 7/4 al 4/5
"LA PETJA DELS MASNOVINS A LES AMÈRIQUES"

Col·leccionisme

TROBADA MENSUAL D'INTERCANVI DE PLAQUES DE CAVA A GENT DEL MASNOU (cada segon dimecres de mes, de 7 a 9, del vespre al local social)

Properes trobades: Dimecres, **14 de març**
Dimecres, **11 d'abril**

Conferències

Dissabte 24 de març a les 7 de la tarda

"EL SÀHARA OCCIDENTAL. HISTÒRIA I ACTUALITAT D'UN POBLE"

Projecció del curtmetratge "Jo sóc de Mahbes" i col·loqui i debat a càrrec de **Toni Cuadras** (director del curtmetratge) i **Tomàs Callau** (historiador).

Organitza: Assemblea **Atzavara**, amb la col·laboració de **Gent del Masnou**.

Dissabte 14 d'abril a les 7 de la tarda

"LA TELEFONIA MÒBIL, UN PERILL PER A LA SALUT?"

Conferència- projecció i col·loqui a càrrec d'**Eusebi R. Vidiella i París**, enginyer en electrònica.
Organitza: **Gent del Masnou**

CONVOCATÒRIA DE LES ASSEMBLEES GENERALS ORDINÀRIA I EXTRAORDINÀRIA DE L'ANY 2007

Diumenge, dia 22 d'abril de 2007,
a les 12 del migdia, al local social,
carrer Doctor Agell, 9.

ASSEMBLEA ORDINÀRIA

Proposta d'ordre del dia:

- 1/ Lectura i aprovació, si escau, de l'acta de l'Assemblea ordinària anterior.
- 2/ Presentació i aprovació, si escau, de l'estat de comptes de l'exercici 2006 (*)
- 3/ Presentació i aprovació, si escau, del pressupost per al 2007 (*)
- 4/ Presentació de la memòria de l'any 2006 i projectes per al 2007
- 5/ Sugeriments i preguntes

(*) L'estat de comptes del 2006 i el pressupost del 2007 seran, a disposició de tots els socis al local social per a la consulta i estudi previs.

D'acors amb els estatuts, es poden presentar, amb el suport mínim de 10 socis, al·legacions i mocions a la proposta de l'ordre del dia de l'Assemblea Ordinària i incloure-hi nous punts fins a 30 dies abans del dia de celebració de l'Assemblea, mitjançant escrit adreçat a la Secretaria de l'Associació.

ASSEMBLEA EXTRAORDINÀRIA

Ordre del dia:

- 1/ Punt únic:
Renovació dels càrrecs de **Vicepresident, Tresorer, Vocalia Cívica i Vocalia Recreativa.**(*)

(*) D'acord amb els estatuts, per presentar candidatures a qualsevol dels càrrecs de la Junta Directiva caldrà el suport del President, la mateixa Junta Directiva, o bé d'un mínim de 10 socis. A tal efecte, el Cens actual de socis restarà a la Secretaria de l'Associació a disposició de tots els socis interessats a presentar-se com a candidats.

Cordialment,

Joan Casals i Agustí
President de Gent del Masnou

Foteses

Per Joan Bosch

• -Peret, el pare sovint em diu: Vés a fer punyetes! Que saps què vol dir?
-Sí, home; és una manera elegant de dir-te: Vés a la merda!

• Si un català vol captar-se simpaties a Madrid, sols cal que cridi: Visca el Barça! De totes maneres, val més no provar-ho.

• Un sastre va passejant per la Rambla amb la seva esposa.
-Enric, com és que ni tan sols t'ha saludat el teu amic Llorenç; que l'has ofès?

-Sí, potser sí; li vaig demanar que d'una punyetera vegada em pagués el que em deu.

• El metge, cansat de sentir el rosari de mals que la clienta li va entrellaçant, li diu:

-Ara ensenyi'm la llengua... molt bé; ara tingui-la així fins que li ho digui i podré parlar jo.

• Sona el telèfon:

-Senyor Ricard, recordi que des de fa tres mesos que té el rellotge i encara no l'ha pagat.

-No pateixi, ho recordo perfectament..., ara m'estan cridant, perdoni que el deixi.

• -Ostres, en Folch ha mort?, què li ha

passat?

-Un camió per sobre.

• -Amic, si dorms tantes hores, acabaràs com una vaca.

-No t'ho creguis pas, perquè sempre, durant el somni, faig gimnàstica.

• Una infermera al doctor:

-Senyor, a la sala hi ha un cec que el vol veure.

-Vés i digues-li que jo no faig miracles.

• Dos graciosos es van jugar cent euros sobre qui tindria més estona el cap dintre una galleda plena d'aigua. Tots dos van morir ofegats.

REFRANYS POPULARS

(de rucs, burros i ases)

• Els rucs sempre tiren guitzes.

• Mentre hi haurà burros, hi haurà qui anirà a cavall.

• Els burros i els ignorants són fills de cosins germans.

• De les grans cases, en surten els grans ases.

• Brams d'ase no arriben al cel.

• Estem fotuts si la burra no fa rucs.

• Qui mal diu de l'ase, comprar-lo vol.

• Qui no treballa quan és pollí, treballa quan és fadrí.

• Alaba't ruc, que a vendre et duc.

el seu negoci@elmasnou.com ?
http://www.elmasnou.com/
el seu negoci ?

Creació i manteniment de
pàgines Servei de traducció
Català / English
Servei de promoció
"Banners publicitaris"

WWW.ELMASNOU.COM
info@elmasnou.com
Jordi Viñas Tremols 686 07 87 34

Vols fer teatre?
T'agradaria descobrir el que ets capaç
d'expressar amb el teu cos
i la teva veu?
Ets dels qui agrada
jugar a ser un altre?
**No ho dubtis.
Vine i... actual!**
Cursos de teatre per a
nens, joves i adults
627 63 00 82 (Oriol Colomer)
676 33 41 44 (Aina Ripol)

Finques Puig S L
 Serveis immobiliaris en general

 Administració i API
 venda de pisos, cases i rústiques.

Propietat horitzontal
Assessoria jurídica

Mossèn Jacint Verdaguer, 14 · El Masnou
 Tel. 93 555 10 60 / 17 61 • info@finquespuig.net

Finques Meslloc
 Lligonya Cayetano

Ceigrup 93 555 69 03
 immobiliaries

- Administració de comunitats de propietaris
 - Advocats especialistes en dret immobiliari

 Fontanills, 13 • 08320 el Masnou
 Admin. 4772 www.meslloc.com Col. 2102

CONSTRUCCIO

Obres i reformes

Pl. Marcel·lina Monteys, 1
 08320 EL MASNOU

ARTECO Joan Puig

 CONSTRUCCIO

Telèfon/fax: 93 540 39 06
 Mòbil: 619 791 425

ASSESSORIA IGLESIAS

FISCAL
 LABORAL
 COMPTABLE
 ASSEGUANCES
 GESTIÓ IMMOBILIÀRIA
 DECLARACIONS DE RENDA

Sant Miquel, 21, A, baixos • 08320 El Masnou
 Tels. 93 540 40 53 · 39 95 · fax. 93 540 40 53

Àngel Tena
 Venda directa al públic. **JOIER**

TIME FORCE
 ultimate concept watches

Barcelona, 28 · El Masnou · 93 555 64 51
 ESPECIALISTES EN DIAMANTS

RUA DIABÒLICA I NIT DE BRUIXES 2007 COLLA DE DIABLES DEL MASNOU

La rua i el bon temps de bruixes

Altres cop aquest any el temps de bruixes ens va acompanyar. Pluja i pluja i unes bruixes molt divertides que van guarnir tota la rua pintant i engrescant tot el personal que es va atrevir a sortir als carrers freds i humits. El foc dels diables, però, com sempre els va escalfar. El recorregut aquest any fou una mica diferent. Les famoses pujades, al c/. Capitans Comelles, que anys enrere s'agafaven des del carrer Pere Grau, aquest any es van canviar per un ball de fatilleres a la Pl. d'Ocata que va agradar als seguidors incondicionals. Cada cop hi ha més gent que segueix la Rua i cada cop són més els qui s'integren en la festa; però nosaltres en volem més i més. Hem d'aconseguir de convertir tot el poble.

En arribar a l'Altell, gresca i espectacles, Timbalers, Ngoro'goro, Ombres i ball de Bruixes, Acorcionistes, Manduca pa i vi, beuratges, música i diversió fins tard. La gent en volia més, però tot s'acaba.

La colla vol donar les gràcies als habituals col·laboradors dels diables en les seves actuacions, com són: Can Rac, Forn Bautista, Can Colomé, Celler del Mar, Confeccions Piti, Matalasseria Grau, Materials Homs, Serralleria Josep Tallada, DeFotos Ricard Villarubia, i a tots els col·laboradors i simpatitzants. A tots ells, moltes gràcies. /// Patrocinen la Rua: la vila del Masnou a través del seu Ajuntament i la Regidoria de Cultura. /// També volem agrair el sincer suport del Servei de Manteniment, la Policia Local, Protecció Civil, la Creu Roja i els veïns de carrers i places per la col·laboració amb la Colla de Diables i Bruixes en la Rua Diabòlica 2007/// Moltes gràcies a tots, i Salut i Foc.

17 de febrer 2007, de bruixes!
2 de febrer del 2008, t'hi esperem!

Fotografies de Xavi Cardona